

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Commentarivs Ivridicvs, Ad L. Stigmata. C. De
Fabricensibvs**

Ostermann, Petrus

Coloniae Agrippinae, 1629

XII. Continet præcipuarum quarundam obiectionum reiectionem &
enodationem.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-61313](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-61313)

S E C T I O XII.

*Præcipuarum quarundam obiectionum reiectionem
& enodationem continens.*

PRodiere nupet Coloniae Agrippinae quaestiones nonnullæ authoritate quorundam Theologorum DD. Leodiensium, nec non Louaniensium, vti prætendebatur, decisæ: quarum & vna fuit eiusmodi. An fides aliqua adhiberi possit stigmatibus à Diabolo aut Energumena denunciat, aut à carnifice, vel alio quouis examinatis & iudicatis? Ad quam decidendam cõmuniter præfati DD. in Negatiuam descendunt sententiã, eò, quod stigmata ex seipsis nihil probent, vt latè *Binsfeld*, eumque secutus *Delrio*, &c. ex denunciatione Spiritus aut Energumena nullã accipiant maiorem authoritatem. Etã quando carnifex dicit, aut quilibet alius se stigmata in denunciato deprehendere, eaq; quando solito examine probata sunt, non emittunt sanguinem, & iudicantur esse in carne mortificata, tamen stigmatibus, aut carnificis, aliorumque quorumcunque iudicio non est standum iuxta *Binsfeld*. & *Delrium*. Probatur primo, quia probatio per aquam non est magis (imo est minus) superstitiosa, quam probatio per stigma, sed illa est illicita, & iure canonico vetita, ergo & hæc. Maior probatur, quia superstitio probationis per aquam in hoc cõsistit, quod cum naturalesit, corpora grauius ferri deorsum, iudex supponat, corpora Magorum à Diabolo teneri, ne mergantur, corpora vero innocentium neque teneri, neque à Deo permitti vt teneantur, & ex hoc discernant Reos ab innocentibus: hæc autem ideo superstitiosa est, quia neque naturæ legibus conformis est, neque vllò Dei promisso aut verbo fundata: At verò similis superstitio est in probatione per stigmata. Nam cum naturale sit corpus viuum & sanguineum, si fiat vulnus & diuisio continui, dolorem sentire, & sanguinem emittere, iudex supponit corpora Magorum à Diabolo siue per mortificationem, siue per stuporem sic esse affecta, vt neque dolorem sentiant in certis locis, quæ ipsi stigmata vocant, neque sanguinem emittant: corpora vero Innocentium neque sic affici, neque Diabolo permitti à Deo, vt ea ad tempus sic afficiantur, & ex hoc discernat reos ab Innocentibus: hæc autem suppositio simili modo neque naturæ conformis est, neque in vllò Dei verbo, aut promisso fundata. Non est naturæ conformis, quia est æqualis potestas physica Dæmonis in Innocentẽ, & nocentẽ, & non est maior dispositio physica ad suscipiendum illũ characterismum in corpore nocentis, quã innocentis. Ergo, spectando vires naturæ, æq; potest vterq; illo characteri

notari,

notari, Quod autem Deus permittat tantum hanc operationem in maleficam, nullo certo argumento constat, quia ex occulto suo iudicio Deus aliquando deteriora permittit demoni circa innocentem, sic enim homines aliquando sine sua, aut suorum culpa actuali à dæmone possidentur, ita *Mald. tr. 10 c. 8. dub. 8. Raphael de la Torre. Tyreus de Dæmoniacis par. 2. cap. 29. & 31. quid August. & Chrysost. tribuit Vnde S. Hieronym. epist. ad Paulinam de dormitione Blefillæ, inscrutabili Dei iudicio causas eiusmodi vexationis putat reliquendas. Similiter Dæmon potest morbis, & alijs malis afficere innocentes. Ita percussit Iobum ulcere pessimo à planta pedis vsque ad verticem capitis, & D. Paulo datus est stimulus carnis, Angelus Satanæ qui eum colaphis. Cum itaque electos suos Deus permittat à Dæmone vexari, nulla certa ratione constat illa stigmata, ex permissione Dei à Dæmone, innocentibus imprimi nunquam, præsertim si concurrat opera alicuius Magi, aut Sagæ, conuenientis cum Dæmone de stigmate corpori innocentis imprimendo: longe amplius enim permittitur Dæmoni nocere quando cum ipso concurrit homo, quam quando per se solum operatur. *Malder de Magia dub. 8.* & ita consequenter fallax videtur illud indicium, & sic reiiciendum ex generali Regula, quam tradit *Stephanus V. cap. consulisti. causa 2. q. 5.* vbi reiectis aliquot vulgaribus probationibus, quæ tunc erant in vsu, generalem Regulam subdit, quod Sanctorum Patrum documentis sancitum non est, superstitiosa conuentione non est præsumendum. Spontanea enim confessione, vel testium approbatione publicata delicta, commissa sunt Regimini nostro iudicare.*

Probatur 2. Iudex non debet vti illa probatione, in qua sola malignitas ministri potest grauare accusatum innocentem. Sed hoc fieri potest in probatione per Stigmata. Maior patet ex scopo & fine probationis, instituitur enim probatio ad inquisitionem, & manifestationem occultæ veritatis, & innocentis absolutionem, vel nocentis punitionem, non in præiudicium innocentis. Minor probatur quia explorans stigmata si sit aduersarius accusati, potest iudicibus cicatrices vulnerum, vel vlcera, aut maculas naturales ostendere tanquam stigmata, & facta apud se adiuratione acus, quæ stigma explorat, sanguis est proprijs incantamentis sistere, prout pueri ludicrè sapius faciunt. In quo casu sola ministri malignitas grauabit innocentem, neque iudicibus vlllo modo constare poterit, an consistentia sanguinis fiat, ex accusati reatu, vel ministri malignitate, an ex naturali impedimento sanguinis per alias torturas eius qui accusatur, & per recutsum ad eum, aut per metum, & ei concomitans frigus consistentis.

Probatur. 3. In quæstionibus, quæ conscientiam iudicis tangunt, tenetur

renetur iudex plus deferre sententiæ Doctorum Catholicorum, quam non Catholicorum, si cæ inter se dissentiant, ibi enim præsumitur veritas, vbi docet magister veritatis, & est veritatis schola, sed in quæstione de probatione per stigma, Doctores Catholici, & quidem inquisitores, & iudices contra Magos reiiciunt hanc probationem, vt patet ex *Binsfeldio, Del-Rio, & alijs*. Alij verò non Catholici, vt *Bodinus, & Danaus* qui non fuerunt inquisitores & iudices contra Magos, eam admittunt, quibus tamen etiam ex non Catholicis alij contradicunt vt *Godelman* & alij ergo, &c.

Hæc addi possunt quartò: Quæ dubitatiuè hac de re tradunt *Del-Rio Disquisit. Magicæ lib. 4. Sect. 4. n. 28. Et Binsfeld. in Comment. in tit. C. de Malific. & Mathem. indic. 14.* his verbis Quidam sagas volunt dignoscere ex eradicatione chrisma in fronte, alij ex stigmate impresso: sed vtrumque meritò improbat *Binsfeld*: nam quoad eradicationem illam, ridiculum hoc est: chrisma enim nihil visibile, vel sensibile relinquit in vertice vncti quoad stigma non omnibus inurit, sed ijs tantum quibus diffidit eos constantes fore, vt iam alij obseruarunt; præcipuis non inurat: aliquando etiam delet, cum capti sunt; & quando non delet, id relinquit, vt hanc superstitionem iudicum foueat; & sic nonnunquam innocentes plectantur; nec enim facillè verum signum dignoscas à maculâ, vel næuo, vel clauo vel impetigine naturali, tum quia non eadem est forma signi: aliquando est simile leporis vestigio, aliquando bufonis pedis; aliquando aranæ vel catello, vel gliri; tum quia non idem locus; in virorum enim corpore sæpè visitur sub palpebris, sub labijs, sub axillis, in humeris, in sede imâ; fœminis etiâ in mammis, vel in muliebribus locis: tum etiam, quia non omnium stigma est insensibile, & si aduertant se pungi, fingere dolorem possent, etiam quem non sentiant. Hactenus *Del-Rio*.

Acie iam sic nostrâ ordinatâ pugnam (neutriquam sane victoriæ affertricem, saltem argumentorum liberam communicatricem) capellemus, ac per aduersa hostium castra transeamus: Et quidem ad primum responderetur per modum retorsionis: inuertendo planè propositionem & assertionem Dominorum Leodiensium & Louaniensium quintam, hoc modo:

Stigmata ex se ipsis probât, ex denuntiatione mali Spiritus aut energumena maiorem accipiunt authoritatem: Eaque prima assertionis pars probatur ex suppositione & tacita concessione DD. Consulentium in probatione 1. vers. *Non est natura conformis, &c.* superius facta, qua cum vrgent æqualem potestatem physicam Dæmonis in innocentem & nocentem, prout & parem dispositionem physicam ad suscipiendum illum

characterismum in corpore innocentis & nocentis, illudque exemplis. S. Iobi Prophetae vlcere pessimo à Sathana percussi, ac D. Apostoli Pauli Colaphisati probare conantur (quæ tamen partim à vero aliena, partim impertinentia esse, inferius demonstrabitur) non obscure largiatur stigmata prædicta carnis insensibilis & mortificatæ à Diabolo iniusta esse: siquidem quando duo alicui obijciuntur, sicut ille negat vnum, ita potest negare & alterum; cum ea, quæ sunt in voce, earum quæ sunt in anima, sint passionum notæ. c. *sedulo. Dist. 38. & Arist. 1. de Interpret. cap. 1.* Ideò duobus alicui illatis, quod de vno negatur, de alio conceditur cap. 5. X. de *Præsumpt.* & exclusio vnius est inclusio alterius. cap. *Qui tacet. de reg. iur. in 6.* Sicut cum Iudæi dixerunt ad Iesum; nonne benè dicimus nos, quia Samaritanus es tu, & dæmonium habes? Respondit Iesus; Ego dæmonium non habeo, *Iohan. cap. 8.* Duo quippe ei illata fuerunt, vnum negavit, alterum tacendo concessit. *Gregor. homil. 18. in Ioan.* Et tanto clarius est arte Diabolicâ hæc stigmata iniusta esse, quod naturaliter hoc fieri non potuit. *Anton. Fab. in Codic. lib. 9. tit. 12. Defin. 2. n. 10.* Quo prævio, sic arguitur: stigmata, signa, insignia, characteres, sigilla & merca probant vel saltem præsumptiuè ex se & sua natura rē in illius Dominio, possessione vel obligatione esse, cuius sunt, & à quo insignuntur: Ergò cum hæc stigmata ex tacita concessione DD. Consulentiū, nec non *Aitiologia* superius posita à Diabolo sunt; suppositum illud in Dominio vel quasi aut obligatione duntaxat speciali Diaboli esse, fit apodicticum ex natura solius huius stigmatis.

Antecedens, præterquam quod superius *Seç. 11.* latè probatum, confirmatur insuper. *Bart. in l. stigmata. 3. C. de Fabricens. ait* solennem practicâ esse, si quærat in iudicio de aliquo homine recognoscendo, vtrum iste sit, qui tali tempore fuit in studio, qui sic fecerit, & testes dicunt se recognoscere, quia viderunt & inspexerunt faciem eius, valet eorum dictum. *l. Cum in diuersis ff. de religiof. & sumpt. funer.* Sed pone, vt de facto accidit, inuenitur homo mortuus, cuius facies est adeò deuastata, quod per eam non potest cognosci, certè deueniendum est, ad alia signa corporis, & si testis dicat, recognosco, quod est talis, ex tali cicatrice, quâ habet in aliqua parte corporis, quod talis testis rectè prober. *Anton. Corset. in sing. vers. testis. incip. dictum testis.* Facit etiam quod animalia possunt cognosci, per talia signa, seu stigmata, & ideò de consuetudine est inuentum, vt equi & animalia signentur certis signis, quibus cognoscantur, & ad illum finem peti possunt exhiberi. *l. cum si exhibuissent. 3. §. 2. ff. de Publican. & vectigal. l. 3. §. Si cum noxali. ff. A. Exhib.* Sic quædam sunt insignia, quæ dignitatem vel officium probant, vt insignia proconsulum & Legatorum *l. 1. ff. de Offic. Proconsul. 8. §. 1. ff. de Rev. diuis. & hodie Episcoporum,* quæ

quæ quilibet habens illam dignitatem licitè portare potest, alius nõ potest principaliter, quin incurrit in crimen falsi l. 27. § fin. ff. Ad l. Cornel. de fals. l. 1. c. de hi qui pœn. nom. nisi accessorie, vt puta in signum subiectionis Bart. in tract. 8. de insignijs & armis. n. 1. & 2. Veluti S. Apostolus Paulus. S. Franciscus. S. Catharina Senensis, Coleta Ordinis S. Claræ reformatrix sanctissima, Lyduina, Virgines eadem Christi vulnera, corporibus suis impressa sustinuerunt, ex vi & frequentia meditationis nata, Apud Sur. in vitis ipsarum. Thom. Stapleton. prompt. Mor. in domin. in. Natiu. Domin. in pr.

Altera assertionis suprascriptæ pars corroboratur Senatusconsulto Gebennensi, quod recenset. Anton. Fab. in Cod. de Malefic. Mathem. & Sortileg. definit. 3. his verbis. Etsi non desint magnorum virorum testimonia, qui Dæmoniis, id est, Dæmonibus ipsis exorcismo coactis fidem adhibendam censeant, etiam ad supplicium mortis infligendum, est tamen ea res nimis periculosi exempli, vt Princeps mendacij pro veritatis teste fidiſſimo habeatur. Planè si qua veritatis indicia aliunde extarent (vt hic, vbi ipsa stigmata, rerum testimonia scilicet adsunt) aut si persona. quæ accusaretur iã ante accusationem pro sortilega & malefica publicè habebatur: non esset dubitandum, quin etiam Dæmonibus exorcismo compulsis aliquid credendum esset, non vt ad mortis condemnationem vllò casu, sed ad quæstionem & tormenta deueniri posset, &c. Hactenus Anton. Faber. cit. loc. De argumētis Binsfeldij & Del Ruj dicemus inferi^o suo loco specialius.

Pergunt Dd Leodienses & Louanienses in sexta assertionem. Etiã quando carnifex dicit, aut quilibet alius se stigmata in denuntiatio deprehendere eaq; quando solito examine probata sunt, non emittunt sanguinẽ, & iudicantur esse in carne mortificata, tamen stigmatibus, aut carnificis, aliorumq; quorumcunq; iudicio non esse standum: Idq; probant primò, instituendo comparationem inter probam, quæ fit per aquam frigidam, & hanc quæ fit per stigmata, quasi illa idè sit superstitiosa, q̄ cum naturale sit, corpora grauia ferri deorsum, Iudex supponat, corpora magorum à Diabolo teneri, ne mergantur, corpora verò innocentũ, neq; teneri, neq; à Deo permitti vt teneantur: Hac verò ratione pari vel fortiori: Nã cum naturale sit, corpus viuum & sanguineum, si fiat vulnus & diuisio continui, dolorem sentire, & sanguinẽ emittere, iudex supponat, corpora Magorum à Diabolo siue per mortificationem, siue per stuporem sic esse affecta, vt neq; dolorem sentiant, neq; sanguinem emittant: corpora verò innocentũ neq; sic effici, neq; Diabolo permitti à Deo, vt ea ad rēpus sic afficiantur, quã suppositionem dicunt perinde vel magis superstitiosã esse.

Verum, quod pace tantorũ Theologorum dictum velim, Committitur insignis in eo Elenchus comparationis, quatenus probam illam, quæ scilicet fit per aquam frigidam superstitiosam esse libenter agnosco: in hac vero stigmatum indagine & examine tale quid minimè intercedere mihi persuasum habeo, & vtrumq; sic ostendo.

Illā probatio, quæ fit per aquam frigidam est superstitiosa, idololatri-
ca, infidelitatem sapit & est opus Diabolicum, ea ratione, quod implici-
tum pactum cum Dæmone tacitè, & ipsa vi facti inicum, etiam præter in-
tentionem facientium, continet; & fit toties, quotiescunque aliquis cõ-
tendit facere quid per causas, quæ nec virtute naturali, nec ex diuina aut
Ecclesiastica institutione possunt illud efficere; Secundo Deus per id ex-
perimentum videtur tentari: nam dum omninò contrà naturalem id fit
rerum ordinem & ab eo profectum iudicium, impossibilitatem seu na-
turæ accusatricem, vel etiam testimonium naturæ contrarium secum im-
portat, & nos Christiani Iudaisantes signum requirere videmur, quem-
admodum in nouo testamento sæpius fecerunt Pharisei. *Matth. cap. 8.*
Tertiò hæc tentatio neque in humanis literis vllum habet fundamen-
tum, sed expressis earum sanctionibus est vetita & abrogata. *c. Memm. cap. Consulsisti. cap. Monomachiam. 2. quest. 5. cap. fn. Extr. De Purg. vulg.*
tanquam superstitiosa, quia intendit probare innocentiam vel culpam
hominis per experimentum non secundum naturam, neque secundum
Catholicam scripturam, sed per modum superstitiosum quærendo mi-
raculum sine causâ, cum alias in aqua frigida ita mali submerguntur vti
boni, proinde hæc proba appellatur purgatio vulgaris, quæ nulla Cano-
num aut legum autoritate fundata est. *Petr. Binsfeld. in tractat. de Con-
fess. malefic. 2. membr. quest. 1. Dub. Del-Rio. lib. 4. Disquisit. Magic. quest. 5.
Sect. 1. & seqq.*

Verum nulla purgatio, quæ vulgaris dici possit, fit per stigmata illa
Diabolica, etiam secundum assertionem nostram, veluti ex abusu fiebat
per aquam frigidam. Ergo ne quidem in genere conueniunt, aut com-
parari possunt. Antecedens probatur, ex definitione: vulgares purgatio-
nes definiuntur, quod sint iudiciariæ disquisitiones, quibus fortuito e-
uentui veritas culpæ vel innocentie decidenda permittitur, nullo legi-
timo vsu, sed vulgi quadam vsurpatione & obseruatione superstitiosa in-
troducæ, pleræque etiam iure Canonico expressè vetitæ. *Del-Rio lib. 4.
Disquisit. Magic. cap. 4. lib. 4. quest. 4. in pr.*

Eaque definitio competit purgationi vulgari quæ fit per aquam frigi-
dam, quia ibi vulgus intendit probare innocentiam, vel culpam homi-
nis per experimentum non secundum naturam, neque secundum Ca-
tholicam scripturam, sed per modum superstitiosum, vt dixi, & quæritur
miraculum à Domino Deo fieri in aqua sine causâ. *Binsfeld. cit. dub. 1.
pag. mibi. 346.* Atqui in stigmatate iam antea per mortificationem carnis
virtute Diabolica impresso, permanenti, & per sensum visus & tactus
Dominorum inquisitorum demonstrabili, veritas culpæ vel innocentie
fortuito euentui nullatenus decidenda committitur, vti de priori casu
ante

ante dictum. Primò, quia, non, vti in probatione per aquam frigidam supernatio vel submersio quarundam personarum, quæ vel nocentes vel innocentes esse possunt, ex fortuito euentu contingit & inde vel reæ vel insontes perperam arguebantur: Ita in ipsa probatione stigmatum per Stylum aut aciculam à Carnifice vel alijs expedita carnis mortificatio, vel viuificatio, quasi per sortè ex euentu fortuito & mirabili demum fit, & eatenus criminis reatus vel innocentia exploratur, Sed iniustio illorum characterismorum in medio corpore naturali sano, viuo & vegeto supernaturaliter à nullo alio, quam Diabolo facta (vt supra demonstratum abundè) ab inquisitoribus deprehensa, sine vlla superstitione non minus probari potest, quam iuxtà monitum S. Scripturæ, Spiritus, an à Deo, an à Diabolo sint; & Medici per pulsum, vrinam & alia signa corporis sanitatem vel infirmitatem homini. explorant.

Quid dicam? Etiam de iure diuino & ciuili, sine vlla superstitione, ex physiognomia mala præsumitur quem ad scelera procliuem, sicut etiam à bona benè præsumitur, iuxtà Bald. in l. 2. C. Quor. appell. Hinc. Ecclesiastic. cap. 19. vers. 26. ex visu cognoscitur vir, & Sapientia hominis lucet in vultu eius. Sap. Eccles. cap. 8. Imò agnitio vultus eorum respondet eis. Isaia 3. vers. 11. 1. Reg. 16. Et Paris de Puteo ait se per Physiognomiam bis iudicasse in tract. de Synd. col 8. Neque hoc vlla ratione supersticiosum putandum est, cum etiam Chyromantia de homine præsumptionem faciat. Francisc. Cason. tract. 1. de Physign. & Chyrom. cap. 6. ex. 13. cap. Exod. vers. 9. & Job 36. aut malum nomen. 1. Reg. 25. vers. 25. vel pallor, tremor, rubor, & dentium crepitus, iuxtà l. 10. §. 5. ff. de Quæst. Cason. cit. loc. cap. 8. & cap. 7. de Pallor. itemque vestigia pedum. Id. cap. 5. vide de Physiognomia in hoc scelere veneficij latè. Binsfeld. Comment. in tit. C. de Malef. & Mathem. l. 2. quæst. 4. Similiter non est supersticiosum si ex stigmatibus eiusmodi supernaturalibus, suspectis, & Diabolicis reas arguamus sagas. Qui enim signum acceptat. etiam signatum amplectitur l. Sed si accepto. 32. & ibi Gothofr. ff. de Iur. Fisci. Bald. in tit. Quid sit inuestit. 3. col. vers. Quæsiuit. Et in habentibus symbolum facilius est transitus. Bald. in tit. Qual. Feud. alien. pot. §. si vero. Angel. consil. 68. Qui dicit, in habentibus similitudinemt facilem esse dationem consequentiæ. Quemadmodum enim cum sponsa anulum sponsi ei pro signo matrimonij missum cum taciturnitate acceptauerit, rectè & ex consequentia matrimonium tanquam signatum facta esse dicitur. Zas. lib. 2. consil. 2. tom. 6. n. 67. & sequ. quatenus symbolizant missio annuli, & matrimonium. Hippolyt. de Marfil. in suis sing. fol. 12. arg. Clem. 1. de Procur. Ità & saga ex stigmate in corpore suo deprehensa Apostasiam & Sodomiticam commixtionem cum Dæmone fateri videtur.

Secundò ideò proba aquæ frigidæ purgatio vulgaris est, quia ab ea vel veritas culpæ vel innocentia planè incertâ contingentia dependet, & nihilominus possibile est, quod in aqua frigida ità mali submergantur sicut boni. Sed neutrum est in probatione stigmatum. Non prius, quippe si appareât in corpore alicuius denunciatae aut incarceratae personæ tales notæ iniustæ ita vt in inquisitorum sensus incurrant, arguitur meritò ex deprehenso signo Diabolico visibili & perceptibili eius signatum & proprietas, per rationes in iure diuino, Canonico & ciuili fundatas in *Sectione 11.* superius deductas: Sin verò non apparent, quia Diabolus eadem stigmata recondit, vel in locis occultis infigit, vt ab inquisitoribus deprehendi nequeant, vti priori casu personam notatam ex signo apparenti de reatu magis suspectam habet: ità tunc posteriori casu, non euidenter notatam nò illicò absoluit, quatenus ex alijs indicijs animû suû satis instruere potest: Neutro tamè casu, de occultis diuino iudicio reseruatis temerariè aut modo prohibito iudicat, nisi quis crimè veneficij occultû planè à Nemese & vindicta humana eximere velit, quod absurdum est.

Non posterius, quia, vt inferius tractabo, nocentes pariter ac innocentes stigmate tali Diabolico notari posse, diuinæ prouidentia, iustitiæ, & omni rationi contrarium est.

Sed instant DD. Louanienfes & Leodienses hoc modo: *Aequalis est potestas physica Damonis in innocentem & nocentem, & non est maior dispositio physica ad suscipiendum illum characterismum in corpore nocentis, quàm innocentis: Ergo spectando vires naturæ, æquè potest vterq; illo caractere notari: Quod autem Deus permittat tantû hanc operationè in maleficam, nullo certo argumento constat: quia ex occulto suo iudicio Deus aliquâdo deteriora permittit Dæmoni circa innocentè. sic. n. homines aliquâdo sine sua aut suerû culpa actuali à Deo possidètur, &c.*

Vtque hoc argumentum, quod apparenter speciosum valdè videtur, pensaculatiùs consideretur, & quantum nostrarum virium est, solidè discutiatu præsupponendum est hoc euidentiale. Primò ominor DD. cõsultores in hoc argumento suo per Nocentes intelligere verè sagas, per innocentes autè à crimine sortilegij quidè immunes, peccato tamè mortali aliquo contraminatos, & sic videtur prima fronte illud ita posse ampliari, quod Dominus Deus vnicuiq; hominum dederit gratiam quidem sufficientem, non autem efficacem propter liberum arbitrium, hinc fit, vt si homo mortaliter peccet, gratia statim diuina excidat, & secundum animâ moriatur *Jacob. 1. Ezech. 18.* & à Domino suo, què is peccando mortaliter turpiter antea deseruit, vicissim iusto iudicio derelinquatur & ab hoste, qui expetiuit SS. Apostolos cribrare sicut triticû monète Salvatore nostro *Matt. 16.* minitâte Propheta *Isai. c. 1. in fin.* cõsumatur, & in animæ simul & corporis periculû adducatur, ac sic caractere aliquo inuratur.

Verum

Verum licet magna sit Dæmonum naturalis potestas, quam ab initio suæ productionis susceperunt cum sua natura, quæ etiam potestas sicut & ipsa natura angelica in ipsis perseverat. *Iob c. 40.* Hæc tamen naturalis illorum potestas ligata est diuina virtute, ne quicquam eorum, quæ volunt circa homines, quibus inimicantur, facere possint, nisi specialiter à Deo acceperint permissionem, quoties & in quantum diuinæ Maiestati placuerit, ut patet in historia Iobi, cuius iudicia, quam vis sint incõprehensibilia, tamen irreprehensibilia. *Fr. Nicol. Iaquer. inflagell. heret. fasc. cap. 25.*

Cum autem in occulto Dei iudicio & secreto consilio fiat permissio, qua sæpè Dæmones accipiunt potestatem exercendi suam naturalem potestatem circa homines. Non potest huiusmodi cõcessio hominibus esse nota, nisi vel per reuelationem certam, vel per aliquem effectum potestatis huiusmodi, quem Dæmones accepta potestate faciunt, de quo effectu constat, quod procedat à potestate Dæmonum. De reuelatione siquidem, sicut patet, quod diuina scriptura asserit Dæmonem operatum fuisse circa Iob, Saul, & cæteros quamplurimos, sed tamen nunquam tali modo, uti in quæstione nostra. De effectu autem, sicut de B. Martino recitatur, Quod cum Diabolus apparuisset sibi in forma humana, & ipse signum crucis fecisset, Diabolus euauit, ex quo apparuit manifestè fuisse opus Diaboli, & Deum tunc permisisse siue concessisse Diabolo potestatem permissionis ad faciendum prædictam apparitionem. Quamuis igitur humanæ notitiæ satis constet, de concessione naturalis potestatis, quæ semel tantum à Deo facta est Dæmonibus à sua creatione. Concessio tamen secundæ potestatis siue permissionis, quæ diutim fit Dæmonibus, est nobis penitus ignota, quia non assumus consilio Dei. Et idcirco præsumptuosum & periculosum est credere vel asserere huiusmodi permissiones singulares fieri nisi pro quanto sufficienter constat, vel reuelatione, vel ex alicuius facti euidencia, quod quidem euidens factum est effectus potestatis Dæmoni collatæ, occulto iudicio. Quemadmodum igitur, si quis accusatus per cõplices, quod fuerit visus in congregatione siue Synagoga, aut fur in furto, adulter in adulterio deprehensus asserat in suam defensionem, Dæmonem fecisse hanc repræsentationem, quam non faceret, nisi accepta ad hoc diuina permissione, quæ semper fit in occulto, ut dictum est: Ita etiam imò fortiori ratione, si in incarceratarum personarum corporibus deprehendantur stigmata, eaq; allegent, talia etiam in corporibus innocentium à Diabolo ex permissione speciali diuina impressa reperiri posse, eiusmodi exceptionem suam probare debent. *arg. l. i. ff. de Except.* Si enim hæc fascinatorum defensio admitteretur, tunc ex hoc maximè auferretur & præcluderetur via ad extirpandum hanc pessimam fascinatorum Sectam, & daretur audacia intolerabilis, & incentiuum non modicum ampliandi & multiplicandi hanc sectam, si nec esset

stan.

standum testimonio complicum & participum, contra, *cap. in fidei fauorem. De heret. lib. 6.* Nec hisce stigmatibus in corpore suo reperitis. Hinc ait *Fr. Ni. ol. Iaquer. in flagell. her. fascim. cap. 26.* Si accusatus à complicibus (idem est in deprehensis stigmatibus) dicat quod Dæmon fecit de eo representationem, vel eidem innocenti hos characteres inusserit; Eirageri potest, quod Dæmon non potuit hoc facere, nisi ad hoc accepta permissione à Deo. Si ulterius dicat, quod Deus permittit. Respondeatur quod hoc allegans debet sufficienter probare, & super hoc debite iudicem informare, quod si non fecerit, non est credendum ei, quia non adfuit cõsilio Dei. Quemadmodũ si aliquis accusatus à furibus, quod certis loco & die fuerit cum ipsis in furto, & allegauerit se fuisse dictis loco & die alibi, sic, quod non tunc potuerit esse cum furibus, nisi hoc sufficienter probauerit, non suffragatur, nec prodest ei huiusmodi allegatio, seu defensio: Ita nec dicenti vel alleganti falsam de eo factam representationem, aut ex specialis Dei permissione à Diabolo extra criminis veneficij reatum falsam sibi factam inuersionem, excipienti, non magis fides adhibenda, quàm si Genesæ liliatus cauterio iussu magistratus propter adulterium, transfugeret in Picardiam, ibique propter idem flagitium captus, publica nota iniusta in corpore eius deprehensa, is pro sui exculpatione allegaret, sibi nõ propter delictum iussu magistratus, vt ex eo reus argui possit, sed à Diabolo permissu speciali diuino vstulationem factam esse; Nam vt ait. *Petr. Binsfeld. confess. malefic. in solut. argum. pag. mihi 384.* Si hoc argumentum tam validum est, apud Magicæ artis patronos, quod Diabolus sicientissimus damnationis & humanæ perditionis potest se transfigurare in angelum lucis, ad infamandum innocentes: quomodo non habent lynceos, sed clausos oculos, vt videant argumentum non solum militare in crimine maleficij, sed in alijs omnibus? Quod si concesserint: furibus, latronibus, coniuratoribus, adulteris & similibus, singulare præstiterint patrociniũ, & iustitiæque salutique reipublicæ magnum detrimentum. Si enim Diabolus secundum eos, potest representare innocentes in forma homicidæ, adulteri vel fornicatoris, vt etiam ex exemplo S. Syluani constat, cum omnium innocentum maximè interitũ exoptet? Accusatur ergo quis homicidij, latrociniij, adulterij, vel alterius criminis: sint duo vel tres testes: excipiat negando factum, & respondendo, Diabolum se transformasse in suam formam & facinus perpetrasse, cum etiam se possit transfigurare in Angelum lucis, multò magis in formam hominis: maximè cum nihil magis desideret, quam interitum animarum: Negare autem, quod Diabolus in forma humana occidere furari, scortari & similia perpetrare valeat, si à Deo permitteretur, veritatem est impugnare. Hactenus *Binsfeld. Qui loco citato paulò superius*
ait;

ait ex communi Theologorum vera doctrina, non esse permissam diabolo tantâ potestatem super iustos, sicut impios & malos, Gaudent enim iusti, utpote amici & filij Dei, multis priuilegijs, quibus pessimi & malefici, maximè ob criminis immanitatem, tanquam inimici & hostes tam diuinæ maiestatis, quam cõmunis salutis iusta dispositione priuantur. Hoc enim diuinę legis stabiliunt promissiones, ut in *Psalm. 9. Quoniam in me sperauit liberabo eum, protegam eum, quoniam cognouit nomen meum.* Et iterum: *Sperent in te, qui nouerunt nomen tuum, quoniam non derelinques quærentes te Domine.* Et iterum: *Clamauerunt ad me iusti, & ego exaudiam eos.* Item: *Qui sperat in Domino non confundetur.* Et 2. *Petr. 2. Nouit Dominus pius detentatione eripere.* Idque exemplificat in Susanna iniuste infamata, à Senibus accusata, & morti adiudicata, à Daniele mirabiliter liberata *Dan. 13. v. 54.* S. Athanasio, S. Syluano, alijsque, Tu adde & aliud, quod legimus in vita S. Elisabethæ reginæ Lusitanicę, quę cum falso esset accusata apud regem Dionysium, quod pedissequum quendâ adamaret, rex credulus pedissequum neci, puta incendio destinauit, ut in fornacem calce ardentem projiceretur. Secretò ergo iussit præfectis fornacis, ut pedissequum quem postridie manè eò missurus erat rogaturum, an perfecissent id quod rex iusserat, illicò in fornacem conijcerent. Itaque manè eò pedissequum mittit: Ille in via audit pulsari ad sacrum in Ecclesia vicina: eò diuertit, audit sacrum vnum, alterum & tertium. Interim rex putans eum iam in fornacem coniectum, mittit alterum pedissequum prioris æmulum, qui eum æque ac reginam falso accusarat: Venit ille, rogat num peracta sint quæ Rex iusserat. Præfecti ex indicio à rege dato, putantes hunc esse, quem Rex fornaci destinarat, subito eum arripiunt, & in fornacem intrudunt. Superuenit deinde finitis Missæ Sacris, pedissequus prior, quem Rex neci designarat, rogat fornacis custodes, an regis iussa compleuerint. Affirmant illi: redit pedissequus ad regem, idque renunciat. Obstupescit Rex, remque inuestigans reperit alium, quem submiserat, concrematum. Rogat ergo nuncium, ubi tam longas moras traxerit. Respondet ille, se audito pulsu rei sacræ interfuisse, eò quod pater moriens ei hoc monitum dedisset, ut sacrificijs omnibus, quæ inchoari vidisset, assisteret, donec illa finirentur. Intellexit inde Rex innocentiam Reginæ & pedissequi, ac calumniam æmuli, iustumque Dei iudiciũ, qui necem, quam ille insonti struxerat, in ipsiusmet sontis caput retorserit. *Chron. Sanct. Francisci. part. 2. lib. 8. cap. 28.* Huic sententię etiam calculum suum adijcit *Martin. Del Rio. lib. 5. Disquisit. Magic. Sect. 16. in fin. 5. arg. Bart. Spin. in question. De Strigib. cap. 14. & in Apolog. 3. cap. 3.* Plura exempla miraculosæ liberationis cõdemnatorum à pœ-

na omnimodò inchoata refert Boër, *decif. 217. num. 19. & Luc. de Penna in l. 1. C. de omni agro deserto.*

Secundò responderetur ad hanc obiectionem, quod maxima fit differentia inter Christianos mortaliter peccantes alijs peccatis, & inter maleficos Deum abnegantes. Sicut enim non omnis mortaliter peccans est hæreticus, vt docet *Franciscus Squillacensis de fide Catholic. capite 22.* Ita non omnis peccans abnegat Christum eo modo, quo malefici. Ad cuius rei declarationem notandum ex *Sancto Thoma 2. 2. questione 12. artic. 1.* & alijs Theologis alibi, quod Apostasia importat retrocessionem quandam à Deo, quæ quidem diuersimodè fit secundum diuersos modos, quibus homo Deo coniungitur, homo autem Deo coniungitur tum per fidem, tum per debitam & subiectam voluntatem ad obediendum præceptis eius: tum per alia specialia ad supererogationem pertinentia, sicut per religionem, clericatum aut sacrum ordinem. Nunc ad argumentum. Impropiè est apostasia, quando aliquis recedit à Deo per inobedientiam, & transgressionem mandatorum Dei & non subdit suam voluntatem diuinis præceptis, vt contingit in omni peccato mortali. At propria & pessima est apostasia, omninò à Deo recedere per expressam abnegationem nominis, & renunciationem professionis in Baptismo susceptæ, quod est statum religionis derelinquere, & seruitutem Dæmonis assumere: quod nullus hominum facit præter maleficos; Nam, vt ait, *Iulius Cesar Bulenger. de Licita & vetita Magia. libro primo capite 20.* Sollemnis modus sacrilegæ professionis in duobus consistit: quorum vnum est, vt qui iam initiati fuere, ducti ab aliquo ex professis in publicum locum in quem certis diebus conuenire solent, præsentem Dæmonem, qui hirci formam induit, ac stipulante, Christianam fidem eiurent: Dæmoni autem sacramento dicant, recepturi ab eo quicquid petierint. Alterum vero vt magisterulo, quem vocant, promittant animæ & corporis Dominium: quod aut eodem tempore præstant, aut in futurum, postquam agnouerint eos toto corde confirmatos in scelerata professione, quibus peractis iam ad nefandissimos ritus accedunt: nam iubent infantes rapi, ceremonijs quibusdam profanis immolari: postea decoqui, donec tota caro in succum contabescat, & de solidiori materia vnguentum parari, quo perunctos transformari, & per aërem ferri posse: reliquum liquorem in vtre feruari, cuius potu ceremonijs quibusdam adhibitis conscios totius perentiosæ artis reddi. *Hactenus Bulenger. citation. loco.* Dicitur autem largo modo infidelis & fidem negare, qui non ambulat secundum legem mandatorum Dei, quatenus non operatur conformiter

ter ad præscriptum fidei. Simile exemplum habere possumus in odio DEI. • Omnis enim mortaliter peccans aliquo modo DEVM odio prosequitur. Nam scriptum est, qui malè agit, odit lucem: non tamen omnis peccat peccato odij Dei specialiter sumpti, contra charitatem Dei, vt apud Theologos in confesso est. At quod penitus intelligendum, obseruandum est cum *Scoto. in 2. D. 37. Gabriel. Ibid. d. 35. quest. vn. artic. 4. num. 1.* Quod auersio à fine vltimo, scilicet Deo, duplici modo intelligi potest: Formaliter & virtualiter. Formaliter quando in auertendo habet vltimum finem pro obiecto positiuè, vel priuatiuè. Positiuè, vt scilicet voluntas nolit illum finem actu positiuo: Et hoc est propriè odio prosequi Deum, & formaliter proprio peccato se auertere à Deo, nec aliud hoc peccatum habet obiectum à Deo, virtualiter auertitur à Deo quando auertitur ab aliquo necessario ad consequendum vltimum finem: Sicut infirmus dicitur se auertere à sanitate, quando auertit se à poculo amaro, sine quo non potest haberi sanitas. Auersio formalis constituit distinctam peccati rationem, nec formaliter includitur in quolibet peccato mortali, sed efficit speciale peccatum, scilicet odium DEI, in qua est epitome scelerum horum. 1. Apostasia. 2. Sodomia nefandissima per concubitum cum succubis & incubis Dæmonibus. 3. Homicidium, quod ex multis capitibus est enorme. 1. quando occidunt proprias proles, vel parentes aut coniuges, & horum similitudine, quando Monachi vel Monachæ necant suos collegas vel conforores. 2. quando nondum baptisatos & animam perdunt cum corpore. 3. Quando ad necem accedunt decoctiones illæ, aut antropophagiæ. 4. Si veneno necant. 5. Quando necant proditoriè ex pacto mediante ipso Dæmone, &c. 4. Peccatum, Transugium. 5. Sacrilegium. 6. Sepulchrorum violatio. 7. hæresis. 8. Incestus. 9. Adulteria. 10. Blasphemix, &c. Vide sententiam Auinionensem superius traditam, & *Delrium. Disquis. Magic. libro 5. sect. 16.* Virtualis autem auersio communis est omni peccato mortali. Quia in omni mortali voluntas inordinatè se habet, respectu alicuius necessarij ad vltimum finem, ratione diuini præcepti. *Si vis ad vitam ingredi, serua mandata Dei.* Conformi ratione in nostra materia dicere possumus, non omnis peccans formaliter Deum abnegat, vel explicitè, vt aliqui dicunt, què admodum malefici & sagæ, qui expressè Deo, professioni in Baptismo suscepto, & communioni sanctorum abrenunciant, & declinant ad inimicum, eiq; suam operam addicunt; quod nec etiam hæreticus facit, qui quamuis proprio sensu ductus aliquem fidei articulum ex errore neget, quem purat non esse articulum fidei, nec ex

pertinacia vult suum iudicium Ecclesiæ submittere, tamen non abnegat, nec quidem ab negare DEVM cogitat modo prædicto. Quod fortasse obijcitur abnegatio D. Apostoli Petri: nihil facit ad propositum. Quæ enim est similitudo illius negationis & abrenunciationis maleficorum & sagarum? Petrus metu mortis Christum quidem ore negavit, non tamen ab eo corde recessit, nec in partes Iudæorum declinavit, nec consilium aut pactum inijt contra Dominum suum, At malefici à Dæmone tentati in tam crudele facinus perfidiæ consentiunt, vt abiurent suam professionem, Dæmonem sequantur, venerentur, ac cum eo conspirent contra regnum Dei. Sanctus Petrus statim ad cor redijt, peccatum defleuit, & reuersus est ad Dominum: Sed Sage & malefici & si à Dæmone se deceptos recognoscant, perditum tamen statum sequuntur, & indies in peius relabuntur, nec resipiscunt. Fattendum enim est id, quod omnibus notissimum, humanum esse cadere, quod & Petro accidit, sed Diabolicum perseuerare, quod ferè omnibus maleficis conuenit. *Binsfeld. d. l. 5. C. De Mathem. quæstion. 1. conclus. 3.* Deinde B. Petrus tantum peccauit contra præceptum confessionis fidei, fidem verò nequaquam amisit: Malefici autem fidem corde & ore abijciunt, idque spontè, nullo urgente metu. *Delrio. d. lib. 5. sect. 16. in 6. argument. Fr. Nicol. Iaquer. in Flagell. heret. Fascin. c. 27.*

Tertiò respondetur: Nulli licet de iure civili signum suum rebus alienis imprimere ante sententiam. *t. t. C. vt nemini liceat sine iudicis autoritate signa rebus imponere alienis.* Aliàs impositum illud aduersarius (præsertim si sit potentior Dominus Creator & iudex & signatiss, & rei signatæ, vti hic) sua autoritate potest detrahere. *argum. l. Si vitem. 22. §. Si ad ianuam. 2. ff. Quod vi aut clam. Paul. Christin. in decis. Belgic. decis. III. num. 1. Hieronym. de Cauall. in spec. comm. opin. quæst. 745.* qui in illum sensum allegat. *l. 1. C. de Nauib. non excusand. lib. 11. Fr. Nicol. Iaquer. in Flagell. heret. Fascin. cap. 27.* Cum ergo peccatores vel etiam mortaliter peccantes characterem Dominicum adhuc portant, in *cap. displicet. caus. 23. quæstion. 4.* nec perinde vti Malefici excommunicati aut à corpore Ecclesiæ abscissi illico sunt, textus expressus in *Epist. Inter Claras. §. Liqueat. v. sed quia, C. de Summ. Trinit. vbi Gothofred. §. l. 4. C. de Apost. imò in vltima mortis hora per pœnitentiã ad Dominum Deum se se conuertere possunt, Ierem. 5. Ezech. 22. Esaiæ. 65. arbitrandum non est Deum permissurum, vt illis signum bestiæ, de quo dicitur *Apocalyps. 7. & 13. cap.* & quidem inimici sui, & totius generis humani antè sententiam definitiuam, id est, particulare iudicium, ab aduersario scilicet Diabolo imprimatur. *arg. eorum quæ tradit D. Apost. Paul. 1. Corinth. 10. vers. 13.* Tum, quia quamuis ante Christi aduentum in hunc*

mun

mundum is solutus fuerit, tamen Christus in mūdum veniens ipsum ligavit. *Matth. 12. vers. 29. Apocal. 20. vers. 1. August. serm. 167. de Tempore.* Hinc rectè ait *S. Bernardus. Videte fratres, quam debilis est hostis noster, qui non vincit, nisi volentem. R. P. Alphons. Roder. in exerc. perfect. tract. 4. c. 11.*

Replicant consultores: Quod Deus permittat tantum hanc operationem in maleficam, nullo certo argumento constat: quia ex occulto suo iudicio Deus aliquando deteriora permittit Damoni circa innocentem, sic enim homines aliquando sine sua culpa actuali à Damone possidentur, &c. Vnde *S. Hieronym. Epistol. ad Paul. de dormitione Bleſillæ, in scrutabili Dei iudicio, causas eiusmodi vexationis putat relinquend. u.*

Sed Responderetur, Quando DD. consultores permissu diuino à Diabolo obsideri, quam stigmatizari deterius esse autumant, malum ipsorum præsuppositum est, quandoquidem characterismorum eiusmodi Diabolicorum iniustio, animæ amortizationem & eiusdem in animam & corpus fortiariorum proprietatem, dominium nec non præuiam confæderationem, apostasiam, & sodomiticam commixtionem arguere superius *sectio. 11. & sectione 8.* per sententiam Auinionensem probatum fuit; & exinde vltèrius patet, quia vt scribit *Victor Vticensis. libro 3. Vandal.* Arriani sub Hunerico rege cogebant Orthodoxos à sacerdotibus Arrianis rebaptizari, & huius rei Chyrographum idè eis tradebant, vt ostenderent suam mortem, id est, se esse ab eis rebaptizatos, quod erat peccatum mortale, mortemque animæ attulerat. *R. P. Cornelius à Lapide. Apocalyps. 13. vers. 16.* Adumbrat illud ipsum etiam non ineleganter in eundem ferè sensum *Imp. Leo. in Nouell. constitut. 65. de pœna incantatorum,* his verbis. Notum enim nobis est illas, vt qui se ipsis dedunt, præ Creatore & Domino infaustis dirisque Dæmonijs adhæreant, efficere: & qui illas affectantur, hos per externarum rerum lætam quandam speciem **VVLNERA IN ANIMAM** excipere. Quale quiddam inter pugnandum meticulosus frequenter accidit, quidum ictus in manus excipere nolunt, illis vel caput vel ventrem exponunt. Quantò autem grauius & infelicius sit hoc modo dæmoniacum esse, & à Cacodæmone tam turpiter notari, quàm corpus ab eodem possideri, argumento esse potest ipsa Ecclesiastica disciplina. Ab Apostolo enim corpus traditur Sathanæ, vt Spiritus saluus fiat. *1. Corinth. 5. 1. Thimoth. 1.* Vnde ait *S. Chrysostom. Homil. 41. in Act. Apost. Peccatum grauius est Damone. Nam ille qui dem humiles facit. Annon videtis Dæmoniacos, quando resipuerint à morbo, quam sint submissi, quomodo intueri non audent. nos contra in iustitia afficientes non erubescimus. Latè. Thom. Stapleton. in prompt. moral. Dom. 3. Quadrages. num. 1.* Deinde quia Veneticus per manifestam apostasiam, abrenunciationem, Sodomiam aliasque

abominaciones ex proposito & destinata sua voluntate recedit, quod in quouis mortaliter peccante non perinde est, valde probabile videtur ex permisso Diuino eidem duntaxat hoc contingere, quod olim illi militi, de quo *Seneca libro 4. De benefic. cap. 37.* Philippus Macedo militem aliquò miserat, cum certis mandatis: qui cum tempestatibus ad littus repulsus & sequitia tempestatibus languefactus esset, exceptus est à vicino rustico. Apud hunc cum per aliquot dies recreatus vires iterum recollegisset, redit ad regem, ac periculum narrat, rustici beneficia non recitat, sibi verò donari villam eo loco sitam testem sui periculi petit. Rex liberaliter donat. Cum autem miles venisset occupaturus villam rusticus ad regem accedit: narrat à se seruatum esse militem, & pro beneficio se expelli ex suo. Hic Rex donationem retractat, & rusticum iubet retinere suum prædium, ac militi ingrato iubet inuri Stigmata in fronte: MILES VEL HOSPES INGRATVS.

Progrediantur autem vterius dicti DD. Consultores aliter thema suum exemplificando his verbis, *Similiter Damon potest morbis & alijs malis afficere innocentes, ita percussit Iobum vlcere pessimo à Planta pedis vsque ad verticem capitis, & D. Paulo datus est stimulus carnis Angelus Sathana, qui eum colaphizet: Cum itaq; electos suos Deus permittat à Damone vexari nulla certa ratione constat illa stigmata ex permissione Dei à Damone innocentibus nunquam imprimi: præsertim si concurrat opera alicuius Magi aut Sacerdotis conuenientis cum Damone de stigmate corpori innocentis imprimendo: longè amplius enim permittitur Damoni nocere, quando cum ipso concurrit homo, quam quando per se solum operatur, Malder. de Mag. dub. 8. Et ita consequenter fallax videtur illud iudicium, & sic reijciendum, ex generali regula, quam tradit Stephanus 5. cap. consulisti. caus. 2. q. 5. vbi reiectis aliquot vulgaribus probationibus, quæ tunc erant in vsu, generalem regulam subdit. Quod S. S. Patrum Documentis sancitum non est, superstitiosa adinventione non est præsumendum: Spontanea enim confessione, vel testium approbatione publicata delicta commissa sunt regi mini nostro iudicare: Hactenus DD. consultores.*

Huic obiectioni Resp. 1. Nunquam quidem deest Dæmonibus vti & eorum instrumentis maleficorum scilicet deprauata voluntas, & naturalis potestas, vt supra etiam attactum, quamuis sit ligata, sed semper deest eis permissionis diuinæ potestas, nisi quando & quantum de nouo DEI prouidentia eis concesserit, *Iohann. Fillelac. Theolog. Paris. de Idololat. magic. §. 2.* alias celeriter cunctos homines quorum omnium inimici implacabiles sunt, & eorum cuncta bona exterminarent, idque patet in allegatis exemplis, & quidem primò legitur, quod Sathanae cupienti tentare Iob dedit Deus potestatem, non tamen super eius

eius personam. Scribitur enim Dominum dixisse ipsi Sathan : vniuersa quæ habet, in manu tua sunt, tantum ne extendas manum tuam in eum. Accepta igitur huiusmodi permissionis potestate Sathan cuncta bona Iobi exteriora consumpsit; veruntamen in eius persona nihil operatus est, quia concessa sibi potestas permissionis non se extendebat ad personam Iob. Consequenter autem quadam alia vice Sathan accepit à Domino potestatem permissionis super personam Iobi citra tamen mortis illationem: Potuit namque Sathan ipsum S. Virum flagellare prout fecit, occidere autem non potuit. *Iob. 2. cap.* Ad quamlibet igitur Dæmonis operationem circa homines, requiritur cum naturali Dæmonis potestate, potestas diuinę permissionis. *Augustin. libro 3. de Diuin. Demon.* Et per hanc probatus fuit Iob. Cuius etiam perfectio patientiæ cunctis cognita fulget, & exemplum salute præbet: Non prouenit autem sibi hæc vtilitas ex intentione Diaboli flagellantis, qui potius intendebat eum inducere ad impatientiæ culpam. Sed prouenit ex diuinę prouidentię dispositione, quæ nouit de malis bona elicere, Si autem velit quis obijcere, quod **D E V S** aliunde, quam per Dæmonis operationem, potuit illam persecutionem Iob permittere. Respondetur, Iob non habuisse hominem inimicum, qui in tantum sibi aduersaretur, quod vellet tam crudeles molestias aduersus ipsum exercere, **D E V S** autem non est odiorum siue inuidiarum suscitator. Ne igitur tantis meritis & gloria careret: permisit fructuosissimè **D E V S** ipsum grauissimè à Sathan flagellari, & placuit **D E O** patientia Iob probata, quamuis sibi non placeat Diaboli flagellantis malignitas. Ita etiam B. Paulo profuit Sathanæ colaphizatio, qui rogans ter Dominum, vt discederet ab eo Sathanæ colaphizatio, audiuit responsum: sufficit tibi gratia mea, nam virtus in infirmitate perficitur. *2. Corinth. 12. Fr. Nicol. Iaquer. in flagell. heretic. fascin. capite 20.* Eleganter igitur distinguit *Sanctus Augustinus*, libro de Genesi ad literam capite 12. his verbis. *Sub diuina prouidentia ipse Diabolus suam quidem habet cupiditatem nocendi, facultatem autem non nisi qua datur, vel ad subuertenda, vel perdenda vasa ira, vel ad humilianda, siue probanda vasa misericordia.* Sed qualis hinc alius esset prouentus, si iuxta *DD.* Consulentium opinionem innoxij pariter ac fontes permittente Diuina id ipsum prouidentia tam foede signo scilicet bestię vstularentur, quam quod Sacrosancta iustitię officina conturbetur, Diaboli contra **D E V M** partiarijs, ad diuinam iniuriam, patrię perniciem & Ecclesię Catholicę pestem sedula & fidelis opera nauetur, & Sathanæ regnum à meratoribus Antichristi propageatur: Quos atheismi non immerito insimulat idè *Delrio lib. 5.*

Disqui-

Disquisit. Magic. S. A. 16. quia putant prouidentiam DEI sinere innocios à Dæmone infamari, representari, & tandem supplicio affici, quasi DEVS scilicet iustorum proditor, & non protector esset. Taceo nunc quod illæ plagæ, vlcera & vulnera quæ tum sancto Iobo, tum Apolo Paulo à Diabolo inflata sunt, nullam affinitatem cum stigmatibus sagarum insensibilibus & exanguibus habeant: Quippe non solum Sathan Iob percussit vlcere pessimo à planta pedis vsque ad verticem eius, sed insuper totius carnis putredine, vt proinde dicant veteres è corpore vermes ebulijse, dicente *Cyprian. de bon. pat. num. 7. Tabescentes ac fluentes artus edax quoque pœna vermium consumit.* Et Augustino in *Psal. 103. conc. 4. Contabescebat putredine, scatebat vermibus.* Erumpentes autem bestiolas in eisdem specus & pastus foraminosa carnis ludendo reuocabat, inquit *Tertullian. de Pat. capit. 14.* vt scilicet magis ac magis patientiam exerceret. Idem ferè superius dixi de D. Apostolo Paulo *sect. 6.*

Insuper non refragatur Regula à D D. consulentibus ex *capit. consuluisti. caus. 2. question 5.* allegata, omnes probationis vulgaris species reiiciens: Cum in responsione prima ad primum contrarium late sit responsum, hanc probationem per stigmata cum purgationibus vulgaribus in definitione nullatenus participare: Proinde hic retorquendo reponimus, Quod S S. Scripturæ textibus, Canonicis vaticinijs & S S. Patrum documentis sancitum, & spontanea Sagarum pœnitentium confessione vnanimi & notoria sensuum visus & tactus in multorum testium omni exceptione maiorum præsentium demonstratione, exploratione & experimento rationabili comprobatum, nullatenus superstitiosum, sed planè legale est. Sed probatio per stigmata est talis, vt probavi in superioribus aliquot sectionibus fusè, præcipuè in respon. ad 1. argumentum, Ergò &c.

Subrūtis taliter hostium mœnibus, cominus res agenda, & alterum quasi arundineum telum aduersariorum confringendum est, in quo supponitur quasi pro vniuersali & necessario, Quod explorans stigmata, præsertim si sit aduersarius accusati, potest iudicibus cicatrices vulnerum, vel vlcerum, aut maculas naturales ostendere tanquam stigmata, & facta apud se adiuratione acus, qua stigma explorat, sanguinem proprijs incantamentis sistere, prout pueri ludicrè sæpè faciunt. In quo casu, sola ministri malignitas grauabit innocentem: neque iudicibus vllò modo constare poterit, an consistens sanguinis fiat ex accusati reatu, an ex ministri malignitate, an ex naturali impedimento sanguinis per alias torturas eius, qui accusatur, & per recursum ad cor, aut per metum, & ei concomitans frigus consistentis.

Sed

Sed respondetur, quod non probet hoc esse quod ab hoc contingit abesse, scilicet frequenter & facilè. *Gloss. in l. neque Natales. 10. C. de Probat.* Quodcumque enim oppositum consequentis potest stare cum antecedente, tunc nulla fit probatio, quæ concludat, quatenus ex separatis nihil inferitur. *Sich. ad d. l. 10. C. de Probat. n. 2.* Nam ad ea, quæ per rariò procedunt, iura nostra non adaptantur. *l. 3. 4. 5. & seqq. ff. de LL. nec præsumuntur insolita. l. si quando 35. C. de inoffi. testam.* Sed æquè possibile est, ut in probatione stigmatum, nulla spiculatoris aut capitalium scelerum vindicis, (sic enim appellatur. *in l. Diuus 6 ff. de bon. damnat.*) malignitas intercedat; quid si enim non vna certa incantamentis eius contaminatâ, sed aliâ aliquâ aciculâ, non ab eodem, sed inquisitoribus ipsis (quorum arbitrium vel maximè in eo versabitur, quatenus illi secundum acta & probata iud. care debent. *l. Illicitas. 6. §. veritas. 1. ff. de offi. Præsidi.*) adhibeatur? Vel etiam experimentum cum vno eodemque stylo in locis diuersis, vno sano, altero mortificato & quidem aliquot repetitis vicibus, cum dijudicatione semper loci sanguinei & exanguis maioris discretionis ergò fiat? Sanè uti & alias pro iudicibus & inquisitoribus vigore iuramenti præsumitur, quod circa probationem stigmatum & cõprehensæ personæ anterioris vitæ acta atque indicia alia qualiacunque diligentissimè inquireret & eadem quâ diligentissimè aduertent scituri, quod non magis alios iudicant, quâ ipsi iudicantur. *l. 14. C. de iudic. Luc. 6. vers. 37.* Perinde in dubio idem in carnifice & quocunque execute iustitiæ fieri debet propter eius iuramentum *arg. eorum quæ tradit. Bald. in tit. De pac. iuram. firmand. §. ad hoc. vers. quæ dixi.* regulariter enim baiulo merces portanti de proprio facto testificanti, credendum: uti & Medico vnico, Pastori vnico, & soli nuncio iurato de executione citationis. *Gloss. in c. Cum privat. in verb. suus nuncius. de Appell. l. 7. mens. 12. ff. de stat. hon.*

Taceo nunc, quod propter abusum, qui aliquando potest ex bonis rebus ab improbis committi, res ipsæ bonæ non sint improbandæ, non ob adulterium, matrimonium; non ob incestum, castitas vestalium; nec ob tyrannidem, regnum: aut denique insidias, pupillaris substitutio. *§. 2. Inst. de Pupill. substit. Petr. Gregor. Tholos. in Syntagm. iur. lib. 24. cap. 23. num. 7.*

Denique sæpè fati DD. consulentes ad extremum sic arguunt. In questionibus, quæ conscientiam iudicis tangunt, tenetur iudex plus deferre sententiæ Doctorum Catholicorum, quàm non Catholicorum; Si ea inter se dissentiant, ibi enim præsumitur veritas, ubi docet magister veritatis, & est veritatis schola, sed in questione de probatione per stigmata, Doctores Catholici; & quidem inquisitores & Iudices contra Magos reijciunt hanc probationem, ut patet ex *Binsfeldio, Del-Rio & alijs*; Alij verò non Catholici, ut *Bodinus & Danaus*, qui non sue-

runt inquisitores & iudices contra Magos eam admittunt, quibus tamen etiam ex non Catholicis alij contradicunt. vt Godelman & alij. Ergo, &c.

Respondetur Maiorem propositionem quidem concedendo, Minorem autem per expressum negando: Siquidem, vti superius Sect. 8. comprobatum est hanc doctrinam de stigmatibus vtpote fidei Catholicae non repugnantem, praeter plurimos non Catholicos, tradunt quoque inquisitores & Doctores Catholici non pauci, vtpote Nicol. Remigius, Serenissimi Ducis Lotharingiae Consiliarius & cognitor publicus, R. P. Cornelius à Lapide, Petrus Gregorius Tholosanus, in Academia Cadurcensi, Tnolosana & Pontimussana successiuè Professor & Decanus, Petrus de Lancre Consiliarius Regius in Parlamento Bituricensi, & inquisitor, Florimundus Ramundus ibidemq; Regis Galliarum Consiliarius, Henricus à Monte acuto, R. P. F. Sebastianus Michaelis, Sententia Auenionensis, &c. Quibus adde nouissimè R. P. Paulum Layman. Societatis Iesu Theologum & Iuris Canonici Doctorem, qui in processu iuridico contra sagas. pag. 55. ex Remigio ait, hinc verbis Germanicis, Je weilen pflegt er / scilicet, der leidige Sathan / ihnen solche sachen in die Haut gleichfalls zum gewissen Zeichen dieser Kunst einzuhellen / von solcher Buholden schreibt Nicolaus Remigius lib. 1. Damonolat. cap. 5. Als Isabella Pardæa, so Anno 1588. in Lothringen ist verbrandt worden / dem Ambiman das Zeichen / so ihr der böse Geist eingedruckt / gezeigt hat / gedacht er / er wolte einmahl versuchen / ob es doch war sey / welches viel sagen vnuud glauben / das erliche Zauberer vnempfindlich von den bösen Geisteren gemacht werden / befehlt derhalben / man solle in dieser Frauen mahlzeichen / eine stecknadel ganz tieff einrucken / welches als in gegenwarth zimlich vieler Leuth geschehen / ist doch kein Blut heraus gestossen / vnuud die Buholde hat das wenigste Zeichen eines schmerzens von ihr nicht gegeben noch mercken lassen / &c.

Eadem etiã innuit Ioannes Filleacus Theologus Parisiensis in dissertatione, sua de Idololatria Magica, qui in §. 7 fol. 61. pag. mihi 2. Sic ait. Omitto peculiare genus istud hominum planè facerrimorum, qui pactis & tabulis nefandis, nec non obsignatoribus ex orco petitis, sese cum Dæmonibus succubis vel incubis conuenas exhibent. Scio à multis propudiosam istam venerem irrideri, audiant saltem Bedam virum veneratione & fide dignum. Is in cap. 8. Luc. lib. 3. Comment. ità de hac re scribit, postquam differuit nonnullos à Dæmone possideri, qui vel incubi vel succubi vicem subeat, & in exorcismis Dæmonem cogi, vt edifferat modos eierandi, quibus amoris sui fœdus, inter se, seu vir, seu foemina, cum Dæmone succubo vel incubo pepigerat. Quae, inquit Beda, mendacio similima res, sed aded vera & plurimorum est attestazione notissima. Haectenus. Filleacus Fateor D. Binsfeldio in 14. indic. pag. mihi 722 Non videri tale signum magnificandum esse, ideo: Facile enim si quis quærat huiusmodi signa, finget

aur

aut putabit esse, quod non est. Quod enim Patrum documento sancitum non est, superstitiosa adinventione non est, præsumendum. 2. *quæst. 5. cap. consulisti*. Imò si Dæmon cognosceret suos ex tali signo cognosci, non imprimeret: sicut etiam *Bodin.* exempla refert, in quibus postera die, post deprehensionem signi, fuit nota deleta, similiter admodum superstitiosum est, quod prædicto affine est, quod quidam in fronte ex eradicatione chrisimatis sagas cognoscere volunt. Hactenus *Binsfeld.* Quem sequitur. *Martin. Del-Rio lib. 4. Disquisit. Magic. sect. 4. n. 28.* his verbis, Quidam sagas volunt dignoscere ex eradicatione chrimatis in fronte, alij in stigmate impresso, sed vtrumque meritò improbat *Binsfeld. indic. 14.* nam quoad eradicationem illam, ridiculum hoc est, chrisma enim nihil visibile, vel sensibile relinquit in vertice vncti, quoad stigma non omnibus illud inurit, sed ijs tantum quibus diffidit eos constantes fore, vti iam alij obseruarunt, præcipuis non inurit: aliquando etiam delet, cum capti sunt, & quando non delet, id relinquit, vt hanc superstitionem iudicium foueat, & sic nonnunquam innocentes plectantur, nec enim facilè verum signum dignoscas à macula, vel næuo, vel clauo, vel impetigine naturali, tum quia non eadem est forma signi, aliquando est simile leporis vestigio, aliquando bufonis pedi, aliquando araneæ vel catello, vel gliri, tum quia non idem locus, in virorum enim corpore sæpè visitur sub palpebris, sub labijs, sub axillis, in humeris, in sede imâ, fæminis etiam in mammis, vel muliebribus locis, tum etiam, quia non omnium stigma est insensibile, vt docet experientia. Et si aduertant se pungi, fingere dolorem possent, etiam quem non sentiant. Quamobrem *Michael. Pneumatolog. schol. 5.* Monet iudices cum acu vel pugiunculo iubent stigma pungi, id tam caute fieri debere, vt striges non aduertant, solere enim illas cum aduertere fingere, se vehementer hac stimulatione cruciari. Pterumque etiam alijs ex causis sunt cicatricosæ, quia sic in suos non rarò Dæmon sæuit, vt os totum lacerum ac dilaniatum relinquat, & perpetua inhæreant vestigia, vt de Rosâ Gerardinâ testatur *Remigius cap. 13.* Quamquam ex his ipsis cicatricibus aliud rursus, sed incertum nascitur indicium. Hactenus *Del-Rio.* Qui quamuis ad destruendum hoc scelus veneficij tam multa, tamque accurate scripserit, vt iuxrà elogium *Anton. Fabr. in Cod. de Malefic. & Mathem. tit. 12. Defin. 2. in fin.* ex omnibus, & qui omnium instar esse possit, vnus hic sit Ictus & Theologus Clarissimus, qui Disquisitionum magicarum libris omnia, quæ ad hunc tractatum pertinent, adedò diligenter profecutus est, & accommodate ad præcepta fidei, vsunque forensem, vt neque copiosius, neque ornatus, neque eruditius quicquam scribi potuerit, dignum plane opus tanto viro,

nec minus pietatis, quam eruditionis fama conspicuo, inter tot tantos-
 que Societatis Iesu Patres, quibus nihil ætas nostra tulit, feretque aut e-
 ruditi, aut religiosius, nihil denique toti Christianæ Reipublicæ in tan-
 ta seculi infelicitate vtilius. Verum (nisi plurimum, fallor), prædicti Do-
 ctiores Theologi, nõ de stigmatum materia in vniuersum, sed de opinata
 reali Chriſmatis facti eradicatione, aut quatenus illa in corporibus incar-
 ceratorum apparentia vel non apparentia vel ad innocentiam vel cul-
 pam arguendam sufficere, & sic in speciem vulgaris purgationis incidere
 censebantur, senserunt, hæc enim nec nostra, nec aliorum quoque Do-
 ctorum inquisitorumque opinio est, vt superius ab initio huius Sectio-
 nis demonstratum: sin secus de tota stigmatum materia senserunt, eadem
 scripserunt, cum per experientiam iudicio nondum essent confirmato:
 Et similia quoque alijs præstantibus artificibus accidere solêt, maximè
 cum omne artificium per experientiam incrementum recipiat. *l. 65. §. 3. ff. de legat. 3.* Ego autem pro ipſe corunde n refutatione Lectorem be-
 neuolum ad *Section. 9.* superius remitto, & hoc addo, quod in iure com-
 muniter solet, Probationes omnes iudicibus esse arbitrarias, ac quidem
 sic, vt ille motum animi sui, pro temporum, facti ac personarum cir-
 cumstantijs, variè possit informare. Nam cum probatoria causæ qua-
 tenus facti sunt, ad certas iuris regulas constringi non possint, ità vt quic-
 quid in ea restatuendum sit, id iudicis, vt viri boni committatur arbitrio
 & discretioni. *l. 3. §. eiusdem ff. de testib.* Sanè quidem (vt probè *Aristote-
 les & Plato de LL.* docuerunt) licet paucissima iudicis potestati & arbitrio
 sint tribuenda, quoniam qui legem imperare iubet, is Deum & legem
 imperare iubet: qui verò hominem beluam adiungit, cum vtriusque cu-
 piditas, & ira Magistratus optimos alioquin peruertat: Lex autem sit mēs
 affectu & appetentia carens. Tamen cum natura nouas quotidie depro-
 peret edere firmas, ac rerum in iudicijs obuientium inusitatas sæpè
 species. *l. 3. §. 8. C. de vet. iur. enucl.* rectè factum esse, iisdem in Philoso-
 phia Principes Magistri censuerunt, dum prudenti iudicis examini, &
 discretioni multa commiserunt & concrediderunt, qui legum conden-
 darum fuerunt artifices, vnde iudicem. hoc est, virum bonum, sanctum,
 castum, pium, integrum, honestique cultorem ac sacerdotem, legis auxi-
 lium & supplementum, multi ex Ictis vocitarunt. *arg. l. continuus. §. cum
 ita. ff. de verb. oblig. l. vir bonus. ff. sol. matr.* Nam iudicio iudicis, cuncta,
 vel nihil horum committere, sed magna paruaque omnia lege determi-
 nare impossibile esse iisdem placuit. *Mench. de arbitr. iud. Thom. Gramm.
 decis. 34. n. 45.* Vnde dixit *l. 1. n. ex Bald. in l. indices. C. de iudic.* Iudican-
 tes duos debere habere sales: vnum scientiæ, ne sint insipidi: alterum
 conscientiæ, ne sint Diabolici. Et tantum de hisce argumentis.

Obij-

Obijciunt alij, fortasse hæ maculæ, quæ putantur stigmata, veniunt à Melancholia? Responde ex Thom. Erast. de Lamij. pag. mihi. 524. Non solum anus, aut imprudentes fœminæ his malis irretiuntur, sed iuuenulæ quoque & integra ætate plurimæ, adeoque viri hac peste inficiuntur. Et vt non nego insipientes & fatuas esse, quæ se à Dæmone mendaciorum patre dementari patiuntur, ita audacter affirmo, plerumque callidiores (sed petulantiores libidine, ira, inuidia odioque tabescentes, ac pietatem contemnentes) ab ipso tentari & expugnari. Melancholicas vero non esse eas, id demonstrat, quod in omnibus alijs sapiunt, quod peccare se & malè agere norunt (& ob id summo studio nequitiam suam occultant) quod similia omnes ferè scelera patrant, similibusque modis & artibus in perficiendo vtuntur: quod denique alios eadem docent, ac varias artes ad persuadendū adhibent, hæc tenus Erastus. Idem latius p. 600. & seqq. confer ea, quæ habet Dan. de fort. c. 2. p. mihi. 216.

Et hæc sunt, Lector Bencuole, quæ extrà functionem inquisitoris in exercitijs Academicis & praxi ciuili, (qua mea quidem sorte contentus sum) seposito omni affectu pro veritatis & iustitiæ assertione horis subcisiuis, diuino honor, operum autem Diabolicorum destructioni sudando tumultuariè hortatu & instinctu Ecclesiasticorum iuxta ac secularium, præ eminentium virorum, ex cordatorum scriptorum lucubratiunculis conquisiui: Tu si fortè in ea incideris, adsta paulisper; & mecum ab vna parte præsumptam in omnibus hominibus innocentiam, & huic contrariam maleuolis propriam credulitatem, & obtrectationis facilitatem parte vna, altera vera, diuinam iustitiam, quæ Exod. 22. scripta extat, *Maleficos non patieris viuere*, colloca, & rationis trutinam expende: Non dubito quin fluctuabit animus: Illic audies, conquiri materiam hanc terribilem l. 2. §. 8. C. vet. iur. enucl. esse, & non de rebus friuolis, stillicidio, lana caprina, aut de asini vmbra; sed de capite, vita, sanguine & honore hominis, de quo (vt ait Iuuen. Satyr. 7. *NULLA VNQVAM CUNCTATIO LONGA EST*) tractare: Hic verò iusto aliquâdo dolore quosdam taliter indignari. Siccine Apostatæ, Idololatæ, & teterissimi perfugæ innoxij habebuntur? Siccine legibus, quæ sacris, quæ profanis damnatæ impuratæ beluæ eundem nobiscum aëra aspirabunt? Siccine Sathanas de Deo, siccine hominum sacrilegissimi, de eo, qui architectus est omnibus, tam magnificè & secure triumphabunt: spectat hoc sol, & spectatur. Sanè quis non contremiscat dū audierit illud Prophetæ missi ad Achab Regem qui Syriæ Regem Benadab hostem captum illæsum dimiserat. *Quia dimisisti virum dignum morte de manu tua, erit anima tua pro anima eius*: Proinde nec præcipitantiam laudo, nec torporem probor: nec meo labore ab alijs studiosè petita pro Prætorij edictis tibi vendita,

Sed SS. Sedis Apostolicæ, determinationi, & Doctiorum quorumcun-
 que saniori iudicio subiecta esse volo; Optimus & potentissimus Domi-
 nus, cuius acutus oculus omnia videt, qui solus homines scrutatur eo-
 rumque facta peruestigat, opera contemplatur & expendit, qui que Pro-
 phetis & Euangelistis suis scribentibus prodidit, nihil tam arcanum, te-
 ctum & occultum esse, quod non tandem detegatur, Diaboli fallaciam
 latentem in apicem producere, eius opera destruere, Ecclesiam quoque
 Catholicam & totum Imperium Romanum contra omnes eius insidias,
 defendere, & denique fontes ab insontibus propter nominis sui
 gloriam & Sathanici regni confusionem hoc pericu-
 losissimo rerum statu discernere ve-
 lit, Amen.

F I N I S.

*Collegij S. Martini
 Paderbornæ .p.*

